

Це Крістмас, крихітко!

Ось уже пів року Фінлі навчається в одній із найпрестижніших шкіл країни й відчувається цілковитою невдахою. Погані оцінки, відсутність друзів і постійне цькування роблять її життя нестерпним. Зрештою, Фінлі вирішує поїхати на різдвяні канікули додому — в містечко із символічною назвою Крістмас — і залишитися в ньому, назавжди забувши про Баррінгтон. Однак удома на неї чекає кілька неприємних сюрпризів. Виявляється, батьки на межі розлучення, а найкраща подруга зустрічається з її колишнім. Та коли в готелі своєї бабусі Фінлі наштовхується на Артура — пихатого однокласника з остогидлого Баррінгтона, вона розуміє, що цьогорічне Різдво запам'ятає надовго...

Різдвяний любовний роман призначений для дітей старшого шкільного віку та дорослих.

Пролог
9 грудня

Можливо, це сталося тому, що було незвично тепло — як на вечір початку грудня. Можливо, саме тому та бджола залишила свій дім і вирушила в мандри. Втомившись нидіти в тісному вулику з іншими бджолами, вона вирвалася на волю, сповнена рішучості розім'яти свої крильця і побачити світ. Або, можливо, інші бджоли настільки дістали її, що бідоласі захотілося втекти від них і побути самій.

Та яка причина не була б, це дуже невдале рішення.

Я побачила її краєм ока, коли раннього вечора поверталася із крамниці в кампусі. Лець вловила те дрібне, відчайдушне борюкання, майже непомітне у воді декоративного ставу, розташованого між гуртожитком для дівчат (Черіті-Гауз) і гуртожитком для хлопців (Воллер-Голл).

Зупинилася і дивилася, аж поки не зрозуміла, що саме бачу: бджолу, яка впала у воду догори черевцем і намагалася вибратися.

Кілька секунд я вагалася, але потім не стрималася — шкода бідненьку — і зійшла зі стежки.

Бджола боролася зі смертю за добрячий метр від краю водойми. І попри те що надворі було доволі тепло, нагадаю: усе ж це дев'яте грудня в Коннектикуті.

Так уже сталося, що тоді був мій шістнадцятий день народження. І ранній вечір суботи. Це означало, що приготування до фантастичної святкової вечірки мали б бути саме в розпалі.

Натомість я намагалася зрозуміти, як урятувати нещасну бджолу.

Зняла свої «конверси», різдвяні червоно-зелені шкарпетки; підсукала джинси вище худих і страшенно блідих гульок — моїх литкових м'язів — і, піднявши з трави листочок, зайшла у воду.

Чорт! Як же холодно! І слизько. Господи, на що я наступила? Це мох? Дуже сподіваюся, що мох.

І, звісно, саме в ту мить мене побачив Артур Чакра-барті Вотеркресс, який, якщо й не був останнім, кого я зараз хотіла б зустріти, то однозначно входив до першої п'ятірки.

— Фінлі? Ти що робиш? — вимогливо поцікавився він. Артур, здавалося, завжди й до всіх так говорив.

Якби треба було описати його одним словом, я обрала б «зверхній».

Обернувшись, я побачила, що він стоїть на перекинутому через ставок кам'яному містку, який сполучав головний корпус академії Баррінгтон — школи, у якій ми навчалися, — з гуртожитками, у яких ми мешкали.

З-під Артурової простої синьої в'язаної шапки вибивалося пряме, чорне, наче смола, волосся, а зелена пухова курточка дуже виділялася у світлі ліхтарів, зроблених під старовину й установлених на містку.

— Бджолу рятую, — відповіла так, ніби це мало бути очевидно, і вказала на крихітне створіння, яке тепер було від мене майже на відстані простягнутої руки.

Та проблема полягала в тому, що я не була впевнена, чи зможу наблизитися ще на крок і врятувати бджолу, не послизнувшись на камінні і не гепнувшись у воду.

Стоячи у ставочку завглибшки тридцять сантиметрів, у такій холодній воді, що аж почала тремтіти, я намагалася придумати, як би і бджолу цю дістати й винести на берег, та ще й у процесі самій не вимокнути до нитки.

Не так я уявляла швидкий похід у місцеву крамницю по запас солодощів для вечірки, на якій я головно збиралася впиватися жалістю до себе.

Я чекала, що він почне насміхатися. І це можна було би зрозуміти, адже це не ситуація, а суцільний анекдот.

Та натомість він запитав:

— І чого ж ти її не рятуєш?

Говорив Артур з різким і чітким британським акцентом, ніби якийсь п'ятдесятирічний член Парламенту. Що, до речі, було однією з багатьох причин, чому він добряче вигрібав від наших однокласників, яким нагода здобути освіту у престижній школі Нової Англії не виписувалася разом зі свідоцтвом про народження.

— Бо не можу поворухнутися.

— Що? — притулив він до вуха долоню.

І справді — він був метрів за п'ять від мене, а відповідь я пробурмотіла собі під ніс.

— Поворухнутися не можу! — сказала голосніше.

Він, здавалося, аж розгубився.

— То зроби крок назад.

— Не можу.

Ліхтарі уздовж стежки й на містку відкидали тіні так, що я майже не бачила обличчя хлопця. Хоч мені це було непотрібно, адже й так зрозуміло: він провів поглядом від місця, де я стою, до ставочка, що за пів метра від мене, і відстань ця видалася йому геть не страшною.

Але мені було страшно.

Він похитав головою і знову пішов мостом. Мабуть, він пішов далі у своїх справах. Велике полегшення, скажу вам, бо я почувалася просто дурепою і не мала жодного бажання, щоб на мене хтось іще й витріщався.

Я знову глянула на бджолу. Тепер вона ближче, ніж кілька секунд тому, але все одно поза межами моєї досяжності.

«Що у біса я роблю?» — майнуло в голові.

— Ось.

Рекомендована література

Квартира на двох

Коефіцієнт поцілунку

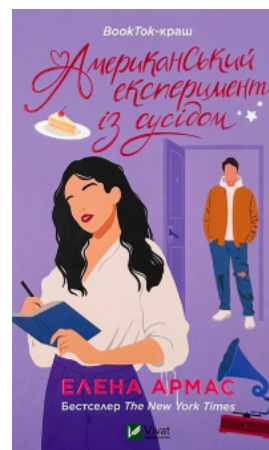
Іспанський любовний обман

Секс без ризику.
Питання про секс, які незручно обговорювати з батьками і навіть із друзями

Тисяча ударів серця

Американський експеримент із сусідом

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ